

Hồi thứ sáu

Chết người khách

Thuyền của một bang chủ, lại là bang chủ Tử Kinh Bang là phải gồm những điểm ưu: đẹp, chắc, đi nhanh, sạch sẽ, có đủ mọi tiện nghi như một biệt thự trên lục địa. Thuyền đẹp, có cái vẻ hấp dẫn của một mỹ nhân, một danh mã. Thuyền neo tại đâu là trung tâm điểm thu hút muôn ánh mắt. Trong những ánh mắt đó có nhiều ý niệm tương phản lẫn nhau: ganh, phục, ước mơ.

Nhưng kẻ thực sự biết giá trị một con thuyền đẹp, một mỹ nhân, một danh mã phỏng có bao nhiêu? Trong số người rất ít đó dĩ nhiên có Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa. Nhưng Hồ Thiết Hoa không quan tâm lắm đến khung cảnh, chỉ uống rượu mà thôi. Rượu thuộc loại ngon, chính điểm đó gây niềm sảng khoái nơi y.

Khi họ rời Tam Hòa Lâu, đến bờ sông, tất cả xuống thuyền con, ra thuyền lớn neo xa bờ vì bãi lầy.

Lên sàn thuyền rồi, Hồ Thiết Hoa nhìn quanh, tặc lưỡi thốt:

- Có được một chỗ như thế này để nướng cá thì tuyệt. Rất tiếc Trương Tam vắng mặt, mà thuyền lại không phải của Kim Linh Chi!.

Lưu Hương mỉm cười hỏi:

- Nếu là của Kim cô nương thì sao?

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Thì nghĩ cách bắt buộc nàng đền cho Trương Tam chứ còn sao nữa!

Lưu Hương cười hì hì:

- Ta xem, nếu người không tùy tiện làm gì nàng thì ta cũng đã tạ trời tạ đất rồi đó!

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Ta lại muốn như vậy, nhất định phải như vậy! Sau đó ta bảo nàng lấy người, cho người chịu đựng cái tính khí của vị thiên kim tiểu thư đó, thử xem người có tức mà chết chăng? Người chịu nổi nàng, quả thật là một quái sự!

Lưu Hương cười nhẹ:

- Hoa Điêu ngọt như mật, mỹ nhân mặt như ngọc, dù có phải tức, cái tức đó cũng làm khoái người! Chỉ sợ lúc đó rồi người không có can đảm buông!

Từ phía sau có giọng nói vọng tới:

- Buông cái gì? Đại phương như Hồ huynh thì còn cái gì không buông được?

Hồ Thiết Hoa không quay đầu xem cũng biết là Câu Tử Trường thốt. Nếu là người khác, thì bước chân đâu có nhẹ như vậy? Lưu Hương đáp:

- Nam nhân có đại phương đến đâu cũng không có việc nhường vợ cho kẻ khác.

Câu Tử Trường ạ lên một tiếng:

- Thế ra Hồ huynh đã lập gia đình rồi! Vậy mà tại hạ không nhận nổi!

Lưu Hương tiếp:

- Người có vợ không nhất thiết đội bảng trên đầu thì làm sao Câu huynh nhận ra?

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Câu huynh nhận ra cái gì? Nơi mặt của tại hạ có nở một đóa hoa?

Câu Tử Trường thoáng đỏ mặt, ấp úng:

- Tại hạ chỉ thấy. thấy người có gia thất. không giống như Hồ huynh.

Hắn không dám buông luôn đoạn cuối. Lưu Hương thốt thay hắn:

- Câu huynh muốn nói là người có vợ không lỗ mãng như hắn?

Câu Tử Trường đỏ mặt. Hắn không nói gì, lại thẹn sượng, đương nhiên là hắn thừa nhận. Lưu Hương cười vang:

- Vợ, hắn không thể buông, nhưng tắm rửa hắn lại buông được. Hắn cho rằng một người tắm rửa kỹ thì người khí bị thương tổn nặng.

Câu Tử Trường cố nhịn, song không nhịn được phải bật cười. Hồ Thiết Hoa hất mặt lên:

- Hoạt kê! Hoạt kê! Con mẹ nó, hoạt kê như người trong thiên hạ khó có một kẻ thứ hai!

Đình Phong, Kim Linh Chi, Hường Thiên Phi đã đến nơi, toan bước vào mũi thuyền, nghe bên trong cười âm ỉ vội lùi lại. Kim Linh Chi lúc đó chùng như đã lấy lại bình thường rồi nên cất tiếng hỏi trước:

- Các vị vui thích về việc chi thế?

Lưu Hương đáp:

- Bọn tại hạ đang bàn luận về việc thành thân của vị nhân huynh họ Hồ đây!

Kim Linh Chi trừng mắt nhìn Hồ Thiết Hoa, buông gọn:

- Hứ!

Lưu Hương cười vang tiếp:

- Bởi vì hấn sắp thành thân nên mọi người vui thích!

Kim Linh Chi cúi đầu, chui vào mũi thuyền, cười lạnh thốt:

- Có người chịu lấy hấn thật là quái sự! Chắc người đó chột mắt nên chọn cái mẫu chồng ma quái như vậy!

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Chẳng những mắt chột, người đó còn có chiếc mũi nghệt, cho nên không ngửi được cái mùi thú của thân thể tại hạ. Chính lấy người chột mắt, nghệt mũi hơn là lấy cái thứ cạp cái!

Kim Linh Chi nhảy dựng lên, khẽ lắc mình, vọt đến trước mặt Hồ Thiết Hoa trừng mắt hỏi:

- Ai là cạp cái, hả? Người nói đi! Nói đi!

Hồ Thiết Hoa ngênh mặt lên, hai tay khoanh sau lưng, nói bâng quơ:

- Đêm nay không khí mát quá, rất tiếc không có trăng sáng!

Lưu Hương đáp:

- Trăng sáng ở cạnh người đó, rất tiếc người không trông thấy!

Kim Linh Chi vốn muốn phát xuất tính khí, song chả hiểu nghĩ sao, đột nhiên đôi má ửng hồng, rồi nàng dậm chân quay đầu bước luôn vào khoang thuyền.

Đinh Phong chớp mắt, nở một nụ cười thốt:

- Nếu quả Hồ huynh sắp thành thân thì đó là một việc tốt! Nhưng chẳng hay tân nương là ai?

Lưu Hương đáp:

- Nói đến tân nương. Một nàng rất xinh đẹp, võ công rất cao, tửu lượng rất lớn, nghe nói có thể uống nổi một vò rượu.

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên:

- Lão Xú Trùng! Người nói thêm một tiếng nữa là ta. ta đập người nát xác!

Mặt y đỏ bừng lên! Ai ai cũng bật cười dù cố nhịn.

Vừa lúc đó, một con thuyền nhỏ từ bờ lướt trên mặt nước như bay, tiến ra về phía họ. Trên thuyền có trưng một tấm bố, trên bố có bốn chữ: "Bán thân chôn bạn".

Đổng Vĩnh ngày xưa bán mình chôn cha nổi danh hiếu tử muôn đời. Nhưng bán thân chôn bạn thì muôn đời chưa có trường hợp đó. Bây giờ có! Chỉ bây giờ, trước không, sau có lẽ cũng không luôn!

Câu Tử Trường kêu lên:

- Các vị xem kìa! Có người rao bán thân chôn bạn! Con người nghĩa khí như vậy, tại hạ muốn kết giao hết sức!

Hồ Thiết Hoa tiếp nối:

- Đúng vậy! Nếu muốn kết giao với người đó thì cứ bỏ tiền ra mà mua. Giá như sau này, các hạ có nghĩ thấy y thúì thì đem bán lại. Chẳng lỗ lã gì cả!

Lưu Hương mỉm cười:

- Miễn y đừng lỗ mãng, đừng cố uống bất kể chết thì cuối cùng cũng có người muốn y, làm gì chẳng bán được mà sợ thiệt hại?

Hồ Thiết Hoa chưa kịp nói gì, người trên thuyền nhỏ thốt oang oang:

- Tại hạ không thúì, không lỗ mãng, không biếng nhác, rượu lại không uống nhiều, cơm cũng ăn rất ít, làm việc thì như trâu, đối với người lại trung thành hơn chó, vô luận là ai mua tại hạ tuyệt đối sẽ không hối hận, tuyệt đối không uống đồng tiền, tuyệt đối xứng tâm vừa ý!

Thuyền nhỏ đến gần dần dần. Hồ Thiết Hoa không cần nhìn, nghe âm thanh cũng biết ngay là Khoái Vỹng Trương Tam. Y bật cười thốt:

- Tên đó hẳn là nghèo rớt mồng tơi, mà lại điên loạn đến cao độ!

Trương Tam đứng tại đầu thuyền gọi:

- Các vị ơi! Trong các cô, các cậu, các ông, các bà, có vị nào biết xem giá trị của món hàng xin mua hộ!

Đình Phong chớp mắt, mỉm cười hỏi:

- Bằng hữu thật sự muốn bán mình?

Trương Tam thở dài đáp:

- Thật ra, tại hạ có một chiếc thuyền, bán được giá lắm. Khổ nỗi chọn lầm bạn mà kết giao, thành ra liên lụy đến con thuyền. Bây giờ nó đã chìm, nằm im trong lòng nước, chỉ còn lại chiếc thân này, không đem bán đi thì lấy cái gì mà bán?

Đình Phong hỏi:

- Bằng hữu định giá bao nhiêu?

Trương Tam đáp:

- Không nhiều, không ít, chỉ cần năm trăm lượng thôi. Nếu không phải có việc khẩn cấp, tại hạ không tự bán với giá đó đâu!

Đình Phong hỏi:

- Bằng hữu có việc gì cần dùng tiền gấp thế?

Trương Tam lại thở dài:

- Chỉ vì tại hạ có hai người bằng hữu, trước mắt thấy rõ họ không còn sống được bao lâu nữa. Nghĩ đến tình giao kết từ lâu tại hạ không nỡ trông thấy xác họ phơi lộ làm môi cho chó. Cho nên tại hạ bán mình, lo liệu hậu sự cho hai người bạn đó.

Đình Phong nhìn thoáng qua Lưu Hương, điểm một nụ cười đáp:

- Nếu vậy thì đâu cần dùng năm trăm lượng!

Trương Tam thở dài lượt thứ ba:

- Đại gia có chỗ không biết, hai người bằng hữu của tại hạ lúc sống là một đôi tửu quý, lúc chết đi thì vẫn còn là tửu quý. Mỗi ngày tại hạ phải mang rượu đến trước phân mộ cho họ, nếu không thì nơi cõi âm không có bán rượu, họ tìm mua không được, dám sống lại mà tìm rượu trên dương gian lắm. Họ sống lại là tại hạ phải khổ!

Hồ Thiết Hoa nghe ngứa răng quá, muốn cắn hấn mấy cái!

Câu Tử Trường bật cười:

- Nếu vậy, Đình huynh xuất bạc mua đi!

Đình Phong cười nhẹ:

- Mua cũng được. Bất quá.

Bỗng một người thốt:

- Các hạ không mua, tại hạ mua!

Kim Linh Chi từ trong mũi bước ra.

Ai cũng tưởng một nam nhân nào, mới xưng hô như vậy, không ngờ chính là nàng!

Nàng tiếp luôn:

- Năm trăm lượng thì năm trăm lượng!

Trương Tam lắc đầu:

- Nếu cô nương mua thì phải là năm ngàn lượng!

Kim Linh Chi trừng mắt:

- Tại sao?

Trương Tam đáp:

- Chỉ vì nam chủ nhân thì rất dễ phục dịch, còn nữ chủ nhân thì khó tính lắm. Do đó có nhiều phiền lụy sinh ra. Rất có thể đến một lúc nào đó tại hạ quá bực mình, phải nhảy xuống sông mà tắm!

Kim Linh Chi không hề suy nghĩ, cao giọng thốt:

- Được rồi! Năm ngàn lượng thì năm ngàn lượng! Ta mua!

Trương Tam giật mình, hỏi gượng:

- Cô nương mua thật à?

Kim Linh Chi gắt:

- Ai đùa với người chứ?

Trương Tam đảo mắt nhìn quanh:

- Còn có ai trả giá cao hơn vị cô nương đó chăng?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Con người đó giống trâu mà cũng giống chó, nếu không là quái vật thì là ai chứ? Ta đâu đến đổi diên ốc mà phí bỏ năm ngàn lượng bạc? Ai mà mua hẳn thì hẳn cũng giống hẳn, giống quái vật luôn!

Kim Linh Chi nhảy dựng lên, hét:

- Người nói ai là quái vật? Hả? Nói đi! Nói đi!

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

- Tại hạ chỉ biết có một người, chẳng những giống cộp cái mà còn là giống quái vật! Nhưng lại không biết người đó là ai!. Kim cô nương có biết chăng?

Kim Linh Chi tức uất đến đỏ mặt, nói không ra lời.

Hồ Thiết Hoa thở dài, lẩm nhẩm:

- Cướp bạc, đoạt tiền, thời nào cũng có người làm được, song cướp cả cái thứ mạng người thì ngàn năm trước không, ngàn năm sau không, vĩnh viễn muôn đời không, trừ hiện tại! Bởi hiện tại có một người.

Y vừa thốt, vừa tháo lui, không buồn tiếp tục cuộc đối thoại. Vừa đi, y cũng vừa lẩm nhẩm:

- Kỳ quái! Phải cho là kỳ quái!

Trương Tam dặng háng một tiếng, thốt:

- Nếu không ai ra giá, tại hạ xin bán mình cho vị cô nương đó.

Bỗng có người cất tiếng:

- Người có phải là Khoái Vĩng Trương Tam chăng?

Trương Tam đáp:

- Đúng vậy, thứ thiệt mà! Đừng sợ lằm hàng giả. Giả thì cứ trả lại.

Người nào đó tiếp:

- Tốt! Ta ra giá năm ngàn lẻ một lượng đấy!

Trên giong sông, chẳng rõ từ lúc nào, một con thuyền nhỏ xuất hiện đang từ từ tiến đến. Trên thuyền có người ngồi nơi mũi, chính người này đấu giá. Y vận chiếc áo màu tro, đầu đội mũ, vành mũ chụp sâu che khuất mặt mày không ai nhìn rõ.

Câu nói của y vừa buông xong, mọi người đều kinh ngạc. Không ai tưởng là có người thực sự đấu giá, giành mua với Kim Linh Chi.

Kim Linh Chi sôi giận bùng bùng:

- Ta ra sáu ngàn lượng!

Người trên thuyền nhỏ tiếp:

- Tại hạ ra sáu ngàn lẻ một lượng!

Kim Linh Chi hô:

- Bảy ngàn lượng!

Người đó đáp:

- Bảy ngàn lẻ một lượng!

Kim Linh Chi hét:

- Một vụn!

Người đó đáp:

- Một vụn lẻ một!

Trước sau y vẫn giữ khí độ bình hòa, trong khi Kim Linh Chi hò hét vang dội. Cả hai tranh đấu, Trương Tam sững sờ. Hắn không tưởng là mình cao giá đến độ đó.

Hồ Thiết Hoa cũng sững sờ như hắn, tự lẩm nhẩm:

- Sớm biết hắn đáng đồng tiền như thế thì mình mua hắn rồi! Mua được hắn là sinh lợi biết bao! Từ năm trăm lượng lên đến một vụn, phải kể là đại sinh lợi! Và còn lên nữa đó nhé! Rất tiếc mình quen cảnh tùy tiện đánh giá người, không suy nghĩ kỹ! Uổng! Uổng thật!

Người ngồi nơi thuyền nhỏ mừng tượng cười nhưng không cười, y thần nhiên thốt:

- Biết giá trị của món hàng thì phải cho rằng một vụn lẻ một lượng bạc không đắt lắm!

Kim Linh Chi cắn môi, đoạn cao giọng hô:

- Ta ra...

Nàng chưa buông giá, Đinh Phong chặn lại thốt:

- Khoan! Khoan! Kim cô nương! Đấu giá phải công bằng mới được. Công bình là đôi bên cùng trình khả năng tài chính để bảo đảm cho tiếng đấu của mình.

Trương Tam phụ họa:

- Phải! Phải! Tại hạ muốn bán bằng bạc mặt, chứ không bán chịu, bán thiếu thì có ích lợi gì đâu?

Đinh Phong tiếp:

- Nếu vậy, hai bên phải xuất bạc ra cho Trương bằng hữu thấy tận mắt. Đấu sống mất cả hào hứng!

Kim Linh Chi lập tức lấy ngân phiếu trong mình ra bảo:

- Đỉnh công tử xem, bao nhiêu đây có đủ chãng?

Đỉnh Phong nhìn tập ngân phiếu, cười đáp:

- Đủ lắm! Đủ lắm! Ngân phiếu Lợi Nguyên tại Sơn Tây có giá trị như hiện kim!

Hải Quát Thiên cất tiếng:

- Trên thuyền tại hạ có chút ít bạc, nếu cần Kim cô nương có thể lấy mà dùng.

Tử Kinh Bang giàu nhất nước, câu nói đó giá trị ngang hiện kim.

Đỉnh Phong lại cười hỏi:

- Còn vị bằng hữu trên thuyền kia?

Người trên thuyền nhỏ vẫn giữ khí độ bình hòa, hỏi lại:

- Các hạ sợ tại hạ quán thông với Trương Tam, làm giá cho hắn à?

Đỉnh Phong chỉ cười, không đáp. Cười là mặc nhận! Người trên đầu thuyền nhỏ lạnh lùng gọi:

- Mau ra đây!

Từ sau lái thuyền, một người mang tới một chiếc rương. Người ngồi đầu thuyền mở nắp rương. Từ trong rương kim quang bốc ra chớp chớp. Toàn là vàng đỉnh!

Hồ Thiết Hoa mở to đôi mắt, cười khổ thốt:

- Không ngờ lại có kẻ chịu khó chở vàng đi mua Trương Tam! Ta đánh giá Trương Tam thấp quá!

Người ngồi đầu thuyền nhỏ hỏi:

- Đủ chưa nào?

Đỉnh Phong giật mình, cười đáp:

- Đủ lắm!

Người đầu giá lạnh lùng tiếp:

- Nếu chưa đủ, tại hạ còn mấy rương nữa, các vị muốn xem, tại hạ sẽ cho xem. Bây giờ Kim cô nương ra giá đi!

Kim Linh Chi dù sinh trưởng trong gia đình hào phú, quặng vàng ra cửa như đất, nhưng xuất tiền ra mua một người, xuất với cái giá cao, chưa biết cao đến đâu,

nàng cũng khó tránh khỏi chùn lòng! Mặt trắng nhợt, nàng cắn môi lấy cương quyết thốt:

- Một vạn một ngàn lượng!

Người đấu giá đáp:

- Một vạn một ngàn lẻ một lượng!

Kim Linh Chi hô:

- Một vạn một ngàn năm trăm!

Người đấu giá đáp:

- Một vạn một ngàn năm trăm lẻ một!

Kim Linh Chi hô:

- Một vạn hai ngàn!

Nàng ở vào cái thế cưỡi cọp, không thể xuống được nữa. Tuy nhiên hào khí giảm rồi nên nàng ra giá yếu hơn trước.

Người đấu giá điềm nhiên buông:

- Một vạn hai ngàn lẻ một!

Kim Linh Chi giận quá hét:

- Tại sao ngươi không thể không mua hấn?

Người đấu giá ôn tồn hỏi lại:

- Tại sao cô nương không thể không mua hấn?

Kim Linh Chi sững sờ. Nàng tìm ra đâu một cái lý vững chắc? Thừ người một lúc, nàng cao giọng thốt:

- Ta cao hứng! Chỉ cần ta cao hứng là ta quăng được vạn lượng bạc xuống nước như thường!

Người đấu giá lạnh lùng:

- Cô nương cao hứng, dễ thường người khác không cao hứng được sao?

Đình Phong vụt cười, chen vào:

- Thực ra thì cái ý của bằng hữu, tại hạ hiểu rõ rồi!

Người đấu giá buông gọn:

- A!

Đinh Phong tiếp:

- Trên giang hồ ai ai cũng biết, Khoái Vãng Trương Tam chẳng những giỏi thủy công, mà lại tinh thông nghề hàng hải, suốt vùng Giang Nam không một người nào sánh bằng. Đi trên mặt nước mà có Trương Tam đồng thuyền là cảm như có ngàn thủy thủ lão luyện. Cái tâm cầu tài của các hạ cấp bách như thế, chắc là đang có một chương trình vượt biển?

Người đầu giá nhìn lên không bật cười vang mấy tiếng rồi thốt:

- Hay! Lợi hại! Quả nhiên lợi hại!

Đinh Phong hỏi:

- Tại hạ đoán như vậy có đúng không?

Người đầu giá đáp:

- Đúng! Rất đúng! Đối với bậc thông minh, tại hạ có dấu cũng chẳng dấu nổi! Thôi đành thú nhận là hơn!

Đinh Phong tiếp:

- Nếu vậy tại hạ xin khuyến cáo đôi lời.

Người đầu giá chỉnh sắc mặt:

- Lãnh giáo!

Đinh Phong nghiêm giọng:

- Mặt biển biến ảo bất thường, sóng gió bốc dậy tùy thời tùy khắc, không lường được. Cho nên nghề hàng hải là nghề nguy hiểm, người vượt biển trải gian lao, hiểm nguy nhiều hơn kẻ chuyên sinh hoạt trên giang hồ. Nếu các hạ không có lý do cấp bách thì đừng đi là hơn!

Người đầu giá điềm nhiên:

- Đa tạ bằng hữu có hảo ý! Rất tiếc tại hạ không thể không ra khơi lần này!

Không để Đinh Phong kịp nói gì, y tiếp luôn:

- Cứ theo lời truyền thuyết thì trên mặt biển có một cái lò luyện vàng, các hạ từng nghe nói đến chăng?

Đinh Phong cau mày:

- Tiêu Kim Quật? Nó ở đâu?

Người đầu giá thốt:

- Ở trên mặt biển, về hướng Đông Nam. Nói là lò, chứ thực ra nó là một địa phương có sinh hoạt hẳn hoi. Nó ẩn ẩn hiện hiện mông lung phát phương, tại đó có hoa quỳnh, có cỏ thơm, trái quý, châu ngọc, mỹ nhân. Nơi đó có vô số cảnh đẹp. Ngoài ra về rượu ngon thì uống mãi muôn đời cũng không hết. Còn chuyện bí mật thì nghe mãi cũng không cùng! Lời hay thì nghe mãi không dứt!

Mặt sông rộng gió gấp quét vi vu, hai thuyền cách xa hơn mười trượng, người thường ở trên một con thuyền la hét với nhau vị tất đã nghe, nhưng người của hai thuyền đều là những tay thượng đẳng trong võ lâm, nội lực thâm hậu, họ đối đáp với nhau trong khoảng cách đó, tiếng nói vọng đến tai đối phương rất rõ ràng.

Âm thanh của người đầu giá phát đi, mười phân ổn định. Rất tiếc câu nói quá dài, thốt đến đoạn cuối chừng như khí lực không còn kế tục được nữa, bắt buộc y phải hét to lên!

Hải Quát Thiên, Hương Thiên Phi, Hồ Thiết Hoa, những người đó nào phải vừa gì, nghe qua rồi, họ biết ngay người đầu giá tuy có võ công cao nhưng nội lực không thâm hậu cho lắm. Nếu y là đối thủ cỡ đó không đáng sợ nhiều. Họ biết được, tự nhiên Lưu Hương và Đinh Phong cũng biết được!

Hồ Thiết Hoa mỉm cười thốt:

- Các hạ kê khai bất cứ việc gì cũng chẳng quan hệ, duy có việc rượu ngon uống mãi không hết là làm cho tại hạ thích phi thường. Trên đời này nếu quả có một địa phương như vậy thì bằng mọi giá, tại hạ cũng phải đến đó một lần.

Người đầu giá đáp:

- Địa phương đó không có ghi nơi bản đồ, nơi sử sách cho nên không ai biết nó ở tại đâu chính xác. Phải có người tiếp dẫn, chứ nếu không thì dù cho có phí công hàng mười năm, vị tất tìm ra!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Thế người tiếp dẫn là ai?

Người đầu giá thốt:

- Tự nhiên là môn hạ của chủ nhân Tiêu Kim Quật, chỉ có họ mới biết được đường đi đến nơi.

Hồ Thiết Hoa càng thêm hứng thú hỏi luôn:

- Tiêu kim chủ nhân? Nhân vật đó như thế nào?

Người đầu giá tiếp:

- Không ai biết được chủ nhân như thế nào. Cũng không ai nghe nói đến tính danh lai lịch của y! Dĩ nhiên, không ai biết được mặt mày của y. Nhưng có kẻ ước đoán y là một tay đại đạo năm xưa, sau khi rửa tay treo kiếm, vượt biển tìm nơi quy ẩn. Cũng có người nói rằng đó là một thiếu niên, lòng nuôi chí lớn tại Trung Nguyên, không phát triển được sở trường, định lấy biển cả làm đất dụng võ.

Y cười một tiếng rồi tiếp:

- Thậm chí, có kẻ cho rằng đó là một nữ nhân có sắc đẹp nghiêng trời, lệch đất, nhờ sắc đẹp đó mà nàng sai khiến bọn dị sĩ đa tài, làm mọi việc cho nàng như một bầy nô lệ!

Lưu Hương cười nhẹ thốt:

- Nói như thế, tức là công nhận nữ nhân đó là thần bí cực độ!

Hồ Thiết Hoa tiếp nói:

- Hạng người thần bí tại hạ gặp rất nhiều!

Người đầu giá thốt:

- Nhưng về con người đó, nếu hai vị muốn gặp, thiết tưởng chẳng phải dễ đâu!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Dù sao thì cũng có người đặt chân đến Tiêu Kim Quật rồi chứ?

Người đầu giá gật đầu:

- Tự nhiên là có. Nếu không thì làm gì tại hạ biết được tại đó có những gì! Bất quá số người đến đó rất ít!

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Số người đó làm thế nào đến được?

Người đầu giá đáp:

- Gần đây, cứ mỗi năm Tiêu Kim chủ nhân mời vài người đến đó du ngoạn độ mười hôm, nửa tháng. Những người được mời đều là đại phú gia.

Lưu Hương mỉm cười thốt:

- Phải là giàu mới được mời chứ. Giàu mới có vàng, mới đáng được có mặt tại địa phương để mà phá hoại vàng.

Hồ Thiết Hoa nhìn quanh bốn phía một lượt, đoạn cất tiếng:

- Nói như thế là hiện diện tại đây có mấy người đủ tư cách làm khách, xuất du một chuyến!

Kim Linh Chi biến sắc mặt. Song nàng không nói gì.

Người đầu giá tiếp:

- Ai đến đó một lần là cảm như hưởng một phúc hạnh lớn lao. Song lạ làm sao, trước khi ra đi họ nôn nao, háo hức, mà khi về họ bưng kín miệng bình, không ai nhắc nhở đến chuyến viễn du nữa. Hơn thế.

Đôi mắt khuất dưới vành mũ lóe lên, y nhìn thoáng qua Đinh Phong, từ từ tiếp:

- Tiêu Kim chủ nhân hành sự cực kỳ bí ẩn, mà người được mời cũng giữ kín sự tình cho nên không ai biết được đã có bao nhiêu người được mời, và những người được mời là ai. Như vậy muốn hỏi han điều chi, còn biết hướng về ai mà hỏi? Còn như ngầm theo dõi họ tìm hiểu sự tình, thì đó là công tác đã tràn lấp biển!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Tại sao?

Người đầu giá đáp:

- Trên thiệp mời không có ghi địa điểm đến. Bất quá chỉ là cuộc hẹn ước vào thời gian nào đó, ở một thời gian nào, ở một địa phương nào đó, gặp gỡ nhau, có người trực sẵn để đón khách tiếp dẫn đến tận chỗ. Nếu khách có ý gì, người tiếp dẫn không tiếp. Sau khi tiếp rồi thì cả người tiếp lẫn người được tiếp biến mất như bóng ma. Ai muốn theo dõi, thì hoặc không biết phương hướng nào mà theo hoặc theo đúng phương hướng thì cũng bỏ xác giữa đường.

Lưu Hương cùng Hồ Thiết Hoa trao đổi nhau một ánh mắt. Hồ Thiết Hoa thờ dãi, thốt:

- Đến cái đại phương quý đó khó khăn như vậy, thôi đừng đến là hơn.

Người đầu giá đáp:

- Nhưng con người ai ai cũng có tính hiếu kỳ. Việc càng khó họ càng muốn làm. Nói khó đến họ càng muốn đến!

Đinh Phong bình tĩnh lắng nghe câu chuyện. Đến lúc đó, y vụt thốt:

- Nếu các hạ thực sự muốn đi, tại hạ thấy có biện pháp này, nói thử cho các hạ nghe.

Người đầu giá chớp mắt:

- Hay là các hạ biết Tiêu Kim Quật ở tại đâu?

Đình Phong cười nhạt:

- Tại hạ may mắn có đến đó một vài lần. Hiện tại các hạ có rất nhiều vàng, tưởng cũng nên đi một chuyến. Chắc chắn Tiêu Kim chủ nhân sẽ hoan nghinh các hạ.

Người đầu giá vui ra mặt:

- Nếu vậy xin các hạ chỉ điểm cho đường đi lối tiến, tại hạ hết sức cảm kích!

Đình Phong cười, tiếp:

- Việc đầu tấu xảo lạ lùng thế! trên thuyền đây có mấy người cũng muốn đi đến đó. Nếu các hạ không nghi ngờ thì tại hạ xin mời lên thuyền này, chúng ta cùng đi!

Người đầu giá chưa đáp, hiển nhiên y do dự.

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng cất tiếng:

- Tại hạ đã nói mà! Tại đây có mấy người đủ tư cách làm cuộc viễn hành!.

Y liếc mắt sang Kim Linh Chi. Kim Linh Chi quay đầu nơi khác như chẳng thấy gì.

Hải Quát Thiên cao giọng:

- Cái vị bằng hữu đó có rất nhiều vàng, nếu bảo y tùy tiện lên thuyền người lạ thì làm sao y yên tâm được?

Hương Thiên Phi lạnh lùng:

- Hồ hướng, con thuyền lại là của một tay cướp biển.

Hắn không mở miệng thì thôi, mở miệng rồi lá muốn sinh sự ngay.

Người đầu giá cười nhạt:

- Chẳng phải tại hạ không yên tâm về các vị. Mà chính là sợ các vị không yên tâm về tại hạ đó!

Đình Phong thốt:

- Đối với kẻ khác, có thể là bọn tại hạ không yên tâm nhưng đối với các hạ thì yên tâm vô cùng!

Người đầu giá trầm giọng:

- Tại sao?

Đình Phong mỉm cười, giải thích:

- Một người mang vàng nhiều như các hạ, tự phòng bị còn mệt thay, có dư hơi đâu mà dòm ngó đến kẻ khác?

Người đầu giá cười nhẹ:

- Nếu thế, cung kính bất như phụng mạng.

Hồ Thiết Hoa buông giọng lạnh:

- Thì ra một người chỉ cần có nhiều vàng là không bao giờ nhòm ngó đến kẻ khác!

Y vỗ nhẹ tay lên đầu vai Lưu Hương, tiếp:

- Ta thấy mình nên rời thuyền là phải?

Đình Phong mỉm cười:

- Rượu chưa uống, sao Hồ huynh đòi đi?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Trên mình bọn này vàng không có một phân, bạc không có một mảnh, tiền chẳng có một đồng, rất có thể tùy thời tùy khắc sinh chủ ý bại hoại các vị yên tâm thế nào được?

Y lại liếc mắt sang Kim Linh Chi, lạnh lùng tiếp luôn:

- Thực ra thì điều đó không đáng trách. Người giàu có phải nghi ngờ bọn mặt kiếp cùng căn là sự thường!

Đình Phong đáp:

- Hồ huynh nói đùa đấy thôi! Lời nói của hai vị có giá trị ngàn vàng rồi, mà cái danh hiệp nghĩa thì rền vang như sấm động trong thiên hạ. Có hai vị bên cạnh thì còn ai không yên tâm chứ? Hà hướng...

Kim Linh Chi chận lời:

- Hà hướng hấn chưa uống rượu thi với tôi kia mà! Hấn trốn đi thế nào được?

Lưu Hương cười nhẹ:

- Nếu vậy, cung kính bất như tuân mạng, bọn tại hạ phải lưu lại đây rồi! Thật tình nghe nói đến một địa phương có nhiều cảnh đẹp như vậy, bọn tại hạ náo nức trong lòng hết sức!

Trương Tam thở dài, thốt:

- Tốt! Tốt! Các vị ai ai cũng vô tình, mới đó ai ai cũng tranh mua, bây giờ thì chẳng còn ai ngó ngàng đến nữa!

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Lời nói của kẻ khác không đáng tin tưởng được, thôi thì để ta mua người cho xong!

Kim Linh Chi ngẩng mặt:

- Lời nói của ta tự nhiên có uy tín!

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Cô nương muốn mua hần?

Kim Linh Chi hừ lạnh:

- Đương nhiên!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Cô nương bỏ ra một số bạc to như vậy à?

Kim Linh Chi lạnh lùng:

- Đương nhiên!

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

- Bạc mặt?

Kim Linh Chi hừ một tiếng nữa, vung tay quăng xấp ngân phiếu.

Đột nhiên, Trương Tam tung bổng người lên lộn mình trong không gian hai vòng, chụp tất cả các tấm ngân phiếu bay lượn như cánh bướm, cầm nơi tay đoạn đáp xuống sàn thuyền.

Hải Quát Thiên vỗ tay tán thưởng:

- Công phu tuyệt diệu! Quả nhiên Kim cô nương có nhãn lực! Với một người có công phu như vậy, dù cô nương có xuất nhiều bạc hơn nữa cũng xứng đáng lắm!

Đình Phong vòng tay hướng về Kim Linh Chi, vái một lượt cười thốt:

- Cung hỷ Kim cô nương thu dụng được một người có thực lực. Ngày sau khi vượt biển, chúng ta sẽ nhờ đến y rất nhiều, tại hạ xin cảm tạ trước!

Hắn không cảm tạ Trương Tam, lại cảm tạ Kim Linh Chi. Hiển nhiên hắn xem Trương Tam như một tên nô dịch của nàng.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh, gọi:

- Trương Tam ơi! Xem ra ta phải mừng cho ngươi mới được! Có một chủ nhân như thế đó, ngươi sẽ sống những ngày còn lại trong ấm dịu, thanh thoi!

Y tiếp luôn:

- Đòi bắt đầu lên hương cho ngươi rồi đó nhé!

Trương Tam cười đáp:

- Ngày sau, bằng hữu của ta có ai chết đi, thì ta sẽ không lo là không có tiền chôn cất.

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Ta có rất nhiều bằng hữu, thuộc đủ hạng người, nhưng về hạng nô lệ thì mãi đến nay mới có ngươi là người thứ nhất.

Trương Tam vẫn cười:

- Ngươi ngu quá! Muốn sung sướng tẩm thân, phải tìm đến chỗ có tiền mà dung thân chứ! Chơi với thứ không tiền cứ ngày ngày chúng vác xác đến mà ăn bằm, ăn chực mãi thì có lúc phải bán nhà, bán cả vợ con nếu có vợ con, có nhà!

Trong khi Hồ Thiết Hoa và Trương Tam đấu khẩu thì Lưu Hương và Đinh Phong chăm chú nhìn nơi thuyền người đấu giá xem động tĩnh.

Thuyền đó lớn hơn thuyền hiện tại của Trương Tam, nhưng không quá lớn so với phần nhiều thuyền vượt sông, vượt biển khác. Trên thuyền chỉ có hai người. Người ngồi đầu thuyền là người đấu giá, người ngồi sau thuyền là trạo phu.

Chính người trạo phu mang rương vàng ra phía trước cho người đấu giá. Bây giờ gã mang ra phía trước thêm ba rương nữa.

Quái khách vận áo màu tro, đấu giá với Kim Linh Chi đang phân phó gì đó với gã, gã không ngừng gặt đầu, song không thấy họ nói gì, mừng tượng cảm.

Hai thuyền cách nhau độ năm sáu trượng. Hải Quát Thiên và Đinh Phong không gọi người quăng dây chằng xuống biển, hiển nhiên họ muốn trắc nghiệm võ công của hai người kia, xem họ làm cách nào mang mấy rương vàng lên thuyền.

Gã trạo phu lấy dây cột chung quanh bốn rương, rồi lấy một sợi dây dài nữa. Đầu dây có một vật gì trông giống mỏ neo.

Gã dụng lực quăng đi, rít gió một tiếng vù vù, đầu dây bay lên, tiếp theo là một tiếng bốp, mỏ neo cắm phập vào đầu thuyền của Hải Quát Thiên.

Mỏ neo cắm rất sâu vào gỗ thuyền. Gã trạo phu nắm đường dây kéo thử xem có dính cứng hay chưa. Đoạn gã cột đầu dây dưới vào cột chèo.

Hải Quát Thiên mỉm cười thốt:

- Họ định phăng dây leo lên!

Đình Phong điềm nhiên đáp:

- Nếu họ rơi xuống thì thật là thú vị ghê! Mà chúng ta cũng phải nhọc công vớt họ lên! Nhọc, song bù lại có một trò vui cũng được!

Thực ra, chẳng cần gì phải là tay thượng thừa khinh công mới leo dây, đi dây được. Bằng cứ là những người diễn trò đi dây đầu phải là những tay khinh công cao tuyệt! Họ có thể vượt một đoạn dây dài năm sáu trượng như thường.

Tuy nhiên, Hải Quát Thiên và Đình Phong nhận ra võ công của người đấu giá chỉ ở mức thường thôi. Nếu hấn lên được trên thuyền thì đúng là gặp lúc hên vậy! Chỉ sợ gã trạo phu đỡ hấn lên, sau đó lại vác luôn mấy rương vàng. Nhưng làm gì gã có đủ khí lực cáng đáng cả hai việc đó được.

Họ đoán sai. Người đấu giá đứng lên, nhún hai chân nhảy lên đường dây. Hấn nhảy vài lượt vượt được bốn năm trượng. Trông hấn nhảy Lưu Hương lo sợ thay cho hấn phải rơi xuống sông, thân hình hấn chao chao, hơi thở vừa to vừa dứt đoạn.

Cuối cùng hấn cũng nhảy được lên thuyền. Hấn rơi xuống, chân chạm ván thuyền bập kêu một tiếng bình như một tảng đá to. Hấn rơi nặng quá, thuyền chao chao, mấy ngọn đèn rung rung.

Con người đó tầm thường quá, nội lực không thâm hậu, khinh công không cao diệu, thế mà dám mang bốn rương vàng lên thuyền của bang chủ Tử Kinh Bang, một tay chúa cướp biển! Thật hấn can đảm không tưởng nổi.

Hải Quát Thiên chấp tay sau lưng, nhìn hấn, cười hì hì. Cái nhìn của con hổ bất chợt gặp một con dê béo trên đường.

Lưu Hương thở dài trầm nghĩ:

- Vị nhân huynh này không chờ quỷ sứ gọi hồn, tự mình đi tìm diêm chúa!

Hải Quát Thiên vẫn còn cười hì hì, thốt:

- Thì ra các hạ là cao thủ trong võ lâm!

Người quái khách áo màu tro vừa cúi đầu, vừa thở gấp, kêu lên:

- Già rồi! Già rồi! Vô dụng rồi!

Hải Quát Thiên hỏi:

- Còn vị kia có cùng đi với các hạ chăng?

Quái khách đáp:

- Đồ đệ của tại hạ đó, tại hạ sẽ gọi hắn lên đây bái kiến Hải bang chủ.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***